

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Man siger!

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1972

Emne: Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 8

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

Man siger!

MAN SIGER! MAN SIGER! MAN SIGER!

Man siger, at man vil løse boligproblemet.
Man siger, at man vil løse lavtlønsproblemet.
Man siger, at man vil demokratisere uddannelserne.
Man siger, at man vil afskaffe skattefiduserne.
Man siger, at man vil gennemføre økonomisk demokrati.
Man siger, at man vil løse forureningsproblemerne.
Man siger, at det VKR ikke har kunnet klare,
det vil blive løst af et nyt »arbejderflertal«.

2

... og det er ikke noget tilfælde, at disse problemer ikke er blevet løst hidtil. Det er ikke noget tilfælde, at VKR-regeringen har ført praktisk taget samme politik som de tidligere socialdemokratiske regeringer, herunder det såkaldte arbejderflertal. Det er ikke noget tilfælde, at de borgerlige partier hetzede mod de høje skatter, mens de var i opposition, og gjorde dem endnu højere, da de kom til. Det er ikke noget tilfælde, at socialdemokraterne gennemførte skattefiduserne og den nuværende boligpolitik, mens de var i regering, for så at tage afstand fra det hele nu, hvor de er opposition.

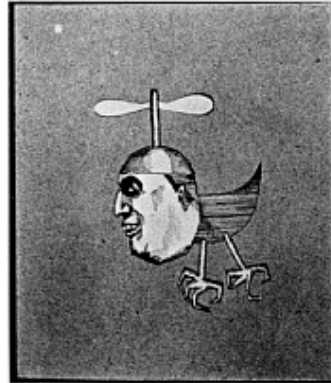
Baunsgaard og Krag kan ikke holde løfterne. Selvom de gerne vil, kan de simpelthen ikke.

Kapitalens frie strejkeret

Sagen er, at skattefiduserne er **nødvendige**, og at den høje husleje i nybyggeriet er uundgåelig, hvis man overhovedet vil have nye boliger. Og at økonomisk demokrati med udbyttedeling er totalt umuligt. Og at man ikke **kan** pålægge industrien at undgå forurening. Og at den i den henseende er ligegyldigt, om regeringen hedder Krag eller Baunsgaard.

Det er altsammen umuligt, så længe man ikke piller ved **kapitalens frie strejkeret**, hvilket vil sige retten til at nægte at investere.

Tag skattefiduserne til eksempel. De er ikke indført ved en fejltagelse. De er indført fordi de er nødvendige for kapitalen. Efter alt det røre, der er blevet om dem, bliver man nødt til at foretage sig et eller andet, men hvad enten finansministeren hedder Grünbaum eller Ninn-Hansen, vil han være tvunget til hurtigst muligt at indføre nye og »bedre« afskrivningsregler, ret til hen-

læggelser og udstedelse af friaktier eller andre skattefiduser for kapitalisterne. Ellers vil de skabe kapitalflugt.

Tag den høje rente, som især rammer boligbyggeriet. Den kommer ikke dumpende ned fra himlen. Den er et resultat af en bevidst politik med det formål at give kapitalen så gode vilkår, at den ikke benytter sin uindskrænkede strejkeret.

Hvis man tvang renten ned, ville kapitalen strejke, og der ville ikke blive bygget noget overhovedet.

Tag ideerne om økonomisk demokrati og udbyttedeling. Der skal nok blive indført ét eller andet, som får det navn. Men det er klart, at så længe man respekterer kapitalens frie strejkeret, kan man ikke tvinge den til at dele udbyttet. Sandsynligvis kommer det »økonomiske demokrati« til at bestå i, at man tager en del af arbejderens løn og kalder det »udbytte«, som man så lader indgå i fonds af den ene eller anden art. Altså en regulær tvangsopsparing, som kun rammer lønarbejderne. Virkelig udbyttedeling vil beskære aktionærens profit og få den til at gøre »bedre« investeringer.

Tag også lavtløns- og ligelønsproblemet, demokratisering af uddannelserne og forureningstruslen. Da disse spørgsmål berører mange menneskers hverdag, er man tvunget til at gøre noget ved dem. Men er »løsningerne« ikke til kapitalens fordel, vil den bruge sin strejkeret.

Man lover, at et nyt »arbejderflertal« vil løse problemerne, og Socialdemokratiet har – for at komme til magten og for overhovedet at kunne skelnes fra VKR – stillet krav og givet løfter om ting, som det ikke ville vide af under sidste »arbejderflertal«. Men uden et konsekvent opgør med privatkapitalismen vil en S- eller S-SF-regering være lige så bundet som en VKR-regering

til at give kapitalen gode vilkår. Der kan fra regering til regering være en mere eller mindre skæv fordeling af goderne i befolkningen, ligesom sammensætningen i forbruget kan variere lidt. Men kun inden for de rammer, der kan accepteres af privatkapitalismen.

Ligestilling er umulig

Man taler om ligestilling mellem kapitalen og arbejdskraften. Det er umuligt. Det er enten arbejderne over kapitalen eller kapitalen over arbejderne. Nogen mellemvej findes ikke.

For øjeblikket er det her i landet kapitalen, der dirigerer.

Arbejderklassen har ét våben for at få sine krav gennemført, nemlig strejke. Men hvis den forsøger at anvende denne magt, så bliver den fanget i et net af fagretslige jurister med regler om varsling og udsættelser og »mægling« og fredspligt og arbejdsret.

Kapitalen derimod har uindskrænket strejkeret. Der kræves ingen varsling. Der findes ingen områder så »samfundsvigtige«, at nogen regering vil finde på at tvinge kapitalen til at stille sig til rådighed. Den kan uden videre lukke virksomheder og standse boligbyggeriet og tage beskæftigelsen fra tusindvis af arbejdere, hvis den ikke er tilfreds med vilkårene.

Hvis arbejderklassen nægter at følge de hykleriske appeller om at vise »samfundssind« og tilkæmper sig nogle fordele, som truer med at gøre indhug i kapitalisternes udbytte, så bliver disse fordele hurtigt inddraget igen af regering og folketing gennem skatter eller prisstigninger og givet tilbage til kapitalen. Det modsatte er aldrig set.

5

Hvis arbejderklassen til punkt og prikke følger spillets regler og ved urafstemning forkaster et mæglingforslag, er det ikke bare tænkeligt, men sandsynligt, at lovgivningsmagten blander sig ved at gøre mæglingforslaget til lov. Hvilket slet og ret betyder, at man tvinger arbejderne til at stille deres arbejdskraft til rådighed på betingelser, de ikke selv kan godkende.

Noget tilsvarende er aldrig set for kapitalens vedkommende. Det er aldrig hændt, at lovgivningsmagten har tvunget kapitalen til at stille sig til rådighed for noget som helst på betingelser, den ikke selv kunne godkende. Og det kan selvfølgelig heller ikke lade sig gøre, så længe kapitalens frie strejkeret respekteres.

Dette er vilkårene i dagens Danmark. Det er derfor ikke noget skældsord, men en præcis betegnelse, når vi kalder dette system **privatkapitalisme**. Det er privatkapitalen, der bestemmer, hvad der skal produceres og på hvilke vilkår. Det er den fundamentale mekanisme i vort samfund. Uanset hvilken farve flertallet har, er lovgivningsmagten underlagt disse rammer, så længe der ikke gøres fuldstændigt op med selve det privatkapitalistiske system. Derfor er der næsten ingen forskel at se på »arbejderflertallet«s og VKR-regeringens politik, og det vil der heller ikke være efter valget.

Hvordan er det gået til?

Grundlaget for kapitalens magt er tyveri. Kapital er slet og ret opsamlede værdier, og værdier kan som bekendt ikke skabes af en aktie og en kupon-saks, kun gennem arbejde. Alle værdier i et samfund, fra de største til de mindste, er skabt ved arbejde. Med andre ord: kapitaldannelsen er et resultat af, at nogle har tilranet sig værdier, som er skabt af arbejdende mennesker.

Det danske samfund befinder sig i tyveknægtenes skruestik. Ikke alene må alle arbejdende mennesker finde sig i, at privatkapitalen til stadighed tilraner sig en væsentlig del af de værdier, som arbejderne alene skaber gennem deres arbejde. Finder de sig ikke i det, bliver de gjort arbejdsløse.

Men også statsmagten er underlagt privatkapitalens vilkår. Folketinget kan, som det er vist, kun lovgive inden for de snævre rammer, kapitalisterne tillader. Stemmetal og mandatfordeling er mere eller mindre ligegyldigt, så længe skruestikken betjenes af én magt, privatkapitalen. Politiske programmer er ligegyldige, så længe de respekterer privatkapitalen. Tjatter man den over fingeren, får skruen blot en omgang ekstra, så man holder op. Derfor ser vi i praksis – programmerne til trods – at socialdemokratiske og borgerlige regeringer kappes om at føre den mest »erhvervsvenlige« politik.

Mens lonarbejderne, som skaber værdierne, er blevet pålagt oms, moms, huslejestigninger, skattestigninger og forringelser af visse offentlige ydelser gennem oget betaling for børneinstitutioner, offentlig transport o.s.v. har de statslige ydelser til kapitalen været jævnt stigende: mere vidtgående eksportslotteordninger, ogede kreditter, støtte til industriens produktudvikling, rentesikring, overdragelse af værdifulde koncessioner (nordseolien til A. P. Møller) eller ligefrem direkte forøring på millioner af kroner, når skruestikken får en ekstra omgang (den betingelsesløse garantisum til B&W's aktionærer).

Ingen af disse ting er udtryk for en fejlslagen politik. Man kan ikke forklare det alene med, at de ansvarlige politikere er dumme eller uvidende. Når de vælger at administrere på det kapitalistiske systems præmisser, er de stort set nødt til at gøre det de gør. De kan i nogen grad vælge, om forøringerne til kapitalisterne skal støjles gennem høj rente, gennem huslejestigninger,

gennem skatterne eller på anden måde, men stjæles skal de. Hvis ikke, så strejker kapitalen. I virkeligheden kan man kun bebrejde dem,

at de accepterer det kapitalistiske systems præmisser, og når de gør det,

at de ikke åbent fortæller, hvilke konsekvenser, det har.

Når de accepterer at føre politik på det kapitalistiske samfunds præmisser, må de uundgåeligt optræde som kapitalisternes advokater, uanset om de kalder sig konservative, radikale eller socialdemokrater.

Klassekampen er international

Kapitalens magt beror i høj grad på, at den er international. At den praktisk taget uhindret bevæger sig over landegrænser og opsøger de steder, hvor den kan opnå størst profit.

Danske kapitalister flytter værdier skabt af danske lønarbejdere til udlandet, hvis det er mere fordelagtigt. Det har vi set bl. a. F. L. Smidt true med at gøre i endnu højere grad, hvis de ikke får lov til at øge udbyttet ud over de nuværende $12\frac{1}{2}\%$. Danske kapitalister sælger rettighederne over danske naturrigdomme, som de har fået overdraget af deres advokater i folketinget (under en socialdemokratisk regering) til udenlandske kapitalister. Danske kapitalister er – først og fremmest gennem ØK og A. P. Møller – aktive i den imperialistiske udbytning af u-lande.

Kapitalen er international. Fra kapitalisternes side føres klassekampen over alle landegrænser. F. eks. er fællesmarkedet først og fremmest et resultat af

kapitalismens krav om større markeder og bevægelsesfrihed for kapital, varer og arbejdskraft, en dansk tilslutning vil styrke dette fællesmarked og dermed den internationale kapitalisme.

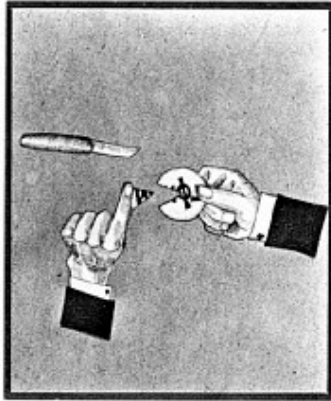
At kapitalen er international betyder naturligvis, at kampen **mod** kapitalismen må føres internationalt for at have nogen effekt.

Det er derfor ikke romantik eller blåøjet idealisme, men ganske kontant, at det kan være af større betydning for danske lønarbejdere, at den internationale kapitalisme tilføjes et nederlag ved en heldigt gennemført lønkamp i Italien, en nationalisering af kobberminerne i Chile, en opstand i de farvede ghettoer i USA, en socialistisk revolution på Cuba eller en sejr for den vietnamesiske guerillahær, end ved at Thomas Nielsen aftaler 25-ører i porten med Leif Hartwell. De der ikke forstår klassekampens internationale betydning, vil være tvunget til at holde sig inden for privatkapitalismens rammer.

Venstresocialisternes stilling

Vi vil gøre det klart for de vælgere, der vil stemme på VS, at i stedet for at opstille valgløfter af den traditionelle slags, vil VS forpligte sig til at vurdere hvert enkelt forslag og initiativ i en klassepolitisk sammenhæng og lade sin stillingtagen diktere af, om det pågældende skridt går i retning af at styrke arbejderklassen i forhold til kapitalmagten.

De økonomiske vilkår under det privatkapitalistiske system, som vi her har søgt at anskueliggøre, anser vi for afgørende for, hvilke politiske beslutninger, der kan træffes (og vil blive truffet) i dette samfund. Statsmagten og dermed folketingsret bliver i alt væsentligt et redskab for privatkapitalen. F. eks. er militæret og NATO-medlemskabet etableret og bevaret for at sikre systemet, som det er tydeligt demonstreret i Italien, Grækenland og Frankrig, og ikke af hensyn til en ydre fare.

Klassekampen er en realitet og vil altid være det i et kapitalistisk samfund. I dag udtrykker den sig ved modstand på arbejdspladserne, frie strejker, kamp mod arbejdsretten, kritik af arbejdsforholdene, boligaktioner, studenteroprør og protest mod det officielle Danmarks logren for den amerikanske imperialisme.

Klassekampen er nu skærpet i den forstand, at nogle af systemets ofre er begyndt at forsvare sig. Venstresocialisterne ser det som deres hovedopgave at støtte dem i deres modstand og at bidrage til skærpelse af klassekampen med det endelige mål at afskaffe privatkapitalismen.

Det betyder ikke, at det for VS kun drejer sig om alt eller intet. Vi vil støtte enhver ting, den være sig nok så lille, hvis den er et skridt på vejen, altså bidrager til at stille arbejderklassen bedre, og svække kapitalisterne i klassekampen.

Men det betyder, at den skal kunne ses i et samlet perspektiv. Isoleret betragtet vil småforbedringerne oftest skabe illusioner om, hvor meget folketinget kan udrette, og derfor vil de svække arbejderklassen i kampen mod kapitalismen.

Den almindelige valgpropaganda er efter VS's mening ikke bare uhæderlig, den er illusionskabende og afpolitiserende, fordi den ignorerer de politiske vilkår og giver det udseende af, at folketinget er suverænt og at statsmagten er neutral i klassekampen, mens statsmagten i det kapitalistiske samfund uundgåeligt er kapitalens statsmagt og folketinget er kapitalens redskab.

Vi har derfor i stedet søgt at forklare, **hvorfor** løfterne ikke bliver holdt, og **hvorfor** det ikke løser nogen problemer at udskifte Krag med Baunsgaard eller omvendt.

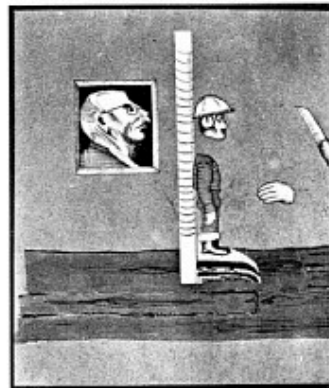
Det betyder f. eks., at VS ikke uden videre vil forpligte sig til at gå ind for »økonomisk demokrati«, blot fordi det kaldes økonomisk demokrati, men vil undersøge nærmere, om det, der foreslås, indebærer reelle fremskridt for arbejderklassen, eller blot er et nyt led i rækken af illusionsnumre til ideologisk afvæbning af arbejderne.

Det betyder også, at VS ikke uden videre vil forpligte sig til at støtte en såkaldt arbejderregering, men vil lade sin holdning til den kommende regering være bestemt af de konkrete politiske skridt, den foretager, uanset om VS derved påny bliver gjort ansvarlig for en såkaldt arbejderregerings fald.

Vil VS ved at opstille til folketingsvalget ikke træde sine egne argumenter over tærne og understøtte illusionen om at parlamentet er suverænt, og at folketinget er folkets ting? Når VS opstiller, sker det uden illusioner om, at det er i folketinget, afgørelserne træffes, eller at der kan vedtages noget til gavn for arbejderklassen uden at kapitalisterne er presset til det gennem klassekamp ført uden for folketinget.

VS vil i folketinget støtte de arbejdere og andre, som fører aktiv kamp mod det kapitalistiske system, uanset om denne kamp retter sig mod privatkapitalens direkte økonomiske interesser (f. eks. lønkampen eller bolig- og huslejeaktioner), mod resultaterne af profitjagten (arbejdsulykkerne, de invaliderende lensystemer, manglen på uddannelses- og børneinstitutioner o.s.v.) eller mod den politiske administration af det kapitalistiske samfund (arbejdsretten, militæret, politiet, klassesdomstolene, nyhedsmanipulationen m.v.).

VS vil i folketinget for at stille forslag, der tager sigte på så klart som muligt at vise, hvor snævre grænser folketinget i virkeligheden har for sine beslut-

ninger, og hvordan disse grænser bestemmes af, at man accepterer det kapitalistiske systems præmisser.

VS vil ikke være et «folketingsparti». Derfor har VS til stadighed lagt hovedvægten på arbejdet udenfor folketinget og krævet af sine repræsentanter i folketinget, at de ikke går ind i det parlamentariske spil, men bruger partiets mandater i tættest mulige sammenhæng med den klassekamp, der foregår udenfor folketinget.

Hvorfor opstiller VS til folketingsvalget?

VS vil ikke gøres til en valgmaskine, et redskab for en selvstyrende folketingsgruppe. Derfor er VS's kandidater valgt ved urafstemning blandt alle partiets medlemmer, og folketingsgruppen er underlagt partiets myndighed.

VS vil ikke opfostre karrierepolitikere eller andre former for pampere. Derfor er der i partiets love sørget for, at ingen kan få økonomisk fordel af at repræsentere VS, og at ingen kan opstilles efter at have repræsenteret partiet i 7 år.

Hvad den venstresocialistiske folketingsgruppe har foretaget sig i den nu afsluttede valgperiode, giver den **følgende fortegnelse** et indtryk af.

Her har vi iøvrigt fundet det vigtigere at beskrive det grundlag, VS arbejder på, og den sammenhæng, vi ser de politiske problemer i, fremfor at give en opremsning af, hvordan vi vil forholde os til dette eller hint enkeltspørgsmål.

Vi opstiller som liste Y.

VS har i de forløbne 4 år bl. a. stillet disse forslag som en del af partiets folketingsaktivitet:

Forslag til lov om ændring af lov om ejerlejligheder

Formålet var at hindre en tiltagende spekulation i opdeling af ejerlejligheder i den ældre boligmasse og at afsløre, at folketinget hjælper spekulationen.

Forslaget kom i udvalg, som ikke færdiggjorde sit arbejde.

Forslag om skattebegunstigelse under arbejdsløshed

Formålet var at sikre henstand og nedsættelse af skattebetalingen under arbejdsløshed og at afsløre at folketinget ikke vil.

Finansministeren henstillede, at man fór endnu lempelige m.h.t. tilbageholdelse i understøttelse, hvilket udvalget holdt sig til.

Forslag om nedsættelse af valgrets- og myndighedsalder til 18 år

Da disse unge betaler skat, aftjener værnepligt og er politisk aktive, bør de også have valgret.

Forslaget henvistes til udvalg, som ikke afgav betænkning.

Forslag om forbud mod registrering af politisk tilhørsforhold

Formålet var at komme de hemmelige kartoteker til livs, eller i det mindste afsløre, at de findes.

Forslaget henvistes til et udvalg, som ikke afgav beretning eller betænkning.

Forslag om uddannelsesslette til alle over 15 år

Formålet var at modvirke den skæve sociale fordeling i uddannelserne og afsløre de dyre ord om, at man ville demokratisere uddannelserne.

Forslaget henvistes til udvalg, som ikke afgav betænkning eller beretning.

Forslag om at skattesnyderi skal straffes efter straffeloven

Formålet var at overføre skattesnyderiet fra kontrolloven til straffeloven, og afsløre at folketinget ikke ville holde hånden over skattesnyderne. Forslaget henvistes til udvalg, som ikke afgav betænkning.

Forslag om kollektiv ledelse af børneinstitutioner

Formålet var at sikre, at institutioner, hvor man ønskede det, kunne anvende anti-autoritære ledelsesformer, og at afsløre, at det ville folketinget ikke. Gik i udvalg, som ikke færdiggjorde sit arbejde.

Forslag om ophævelse af deportationsloven

Formålet var at fratage kontorfolk deres skalten og valten med arbejderes tilværelse. Forslaget blev afvist fra alle sider og henvist til udvalg, som aldrig blev færdig.

Forslag om undersøgelse af benzinhandelens forhold

Formålet var at følge benzinsagen op i folketinget og vise, at politisk arbejde inden for og uden for folketinget kan støtte hinanden. Forslaget blev henvist til udvalg.

Forslag om rigsretstiltale mod Thestrup

Formålet var at afsløre de modstridende forklaringer om politisk registrering, som Thestrup havde givet folketinget. Forslaget gik i udvalg, som afgav en lang beretning, men ikke fandt grundlag for tiltale.

Forslag om garanti mod udlevering af Eldrige Cleaver

Formålet var at sikre, at Cleaver kunne komme til landet og modtage en ærespris, ved at give frit lejde. Et flertal indstillede forslaget om garanti til forkastelse.

Forslag om udgivelse af et folketingsblad

Formålet var at give folk bedre orientering om, hvad der foregår i folketin-
get.

Et flertal (- SF) indstillede forslaget til forkastelse.

Forslag om forlængelse af ferie for ungarbejdere og folk med usundt

arbejde og forbud mod 3-holdsskift og 7 ugers ferie for folk, der er nødt til
at arbejde i 3-skift.

Forslaget henvistes til udvalg, der ikke afgav betænkning.

Forslag om nedsættelse af trust-kommission

Formålet var at trække koncentrationer i erhvervslivet frem i lyset.

VS fik overladt SF's udvalgsplads, men ministeren har endnu ikke besvaret
Sigsgårds spørgsmål.

Forslag om beskatning af kursgevinster

Formålet var at inddrage en del af gevinsten ved private firmaers udlån til
kommunerne. Forslaget gik i udvalg, som ikke afgav betænkning.

Forslag om udmeldelse af NATO pr. 24. august 1970 og endvidere afvikle
militærvæsenet.

UNITED ARTISTS/REKEL

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk